

2 0 1 0.

Világosság és Élet

a hatvani Egyházközség lapja

KARÁCSONY

MEGTÖRTÉNT AZ, AMIRE ANNYIRA VÁRTUNK!

Megtörtént! Megtörtént az, amit annyira vártam. Ezek mind a megkönnyebbülés szavai. Az öröm szavai. Megtörtént az, amit vártunk, amire szükségünk volt és van. Mi történt meg?

Jézus megszületett, és annak is örülünk amit mondott: „Én világosságul jöttem erre a világra, hogy aki bennem hisz, ne maradjon sötétségben.” (Jn 12,46) Jövőre néző reménységet adott, és ad Jézus mindazoknak, akikhez eljutott ez a hír. Jézus nehéz körülmények között, pompa nélkül született meg. Úgy jött el, és azért jött el az önző ember világába, hogy a szeretet fontosságára hívja fel a figyelmünket. Isten eljövetele nem erőszakkal, hanem egy törékeny gyermek által történt. **Jézusnak nevezték.** Mindenfelé elterjedt a hír a születéséről, Betlehemben mégsem kapott helyet a **MEGVÁLTÓ.** József és Mária, egy istállóban húzták meg magukat. Ott az istállóban szülte Mária az Isten Fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivelhogy nem volt más hely. Jézus a jászolban, mint a legszegényebb gyermek feküdt. Mégis, ott az istállóban, Mária nagyon gazdagnak érezte magát Józseffel, és a fiával, Jézussal. Ők lettek a világ leggazdagabbjai, mert ott volt velük az **ISTEN FIA is, a MEGVÁLTÓ.** Azon a vidéken pedig pásztorok voltak kint a mezőn. Angyalok jelentek meg nekik: „Ne féljete! Nagy örömet hirdetek nektek és az egész népnek: Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve.” (Lk 2,11k) A pásztorok az angyali bejelentés után, akarták látni a gyermeket. Nekünk is keresni kell az Urat, amíg nem késő! **Nemcsak egyszer, a szeretet ünnepén kell keresni, szeretni, hanem, minden nap és időben.** Jézus az egész világnak meghozta a világosságot. Akik a sötétben ülnek, és nem látnak kiutat az életükből, azoknak van örömhír, mert **Jézus a szabadító.** Jézus meghozta nekünk a megoldást. Jézus, az Isten általi szeretetet hozta el a világba. A szeretetet, amelyben nincs félelem, nincs sötétség, nincs békétlenség, türelmetlenség, és nincs viszály. Jézust a szeretet hozta el ebbe a világba, mert Isten maga a szeretet, és a szeretet az Ő képessége. Jézus, azért jött el erre a világra, hogy megszabadítson az ördög hatalmából, és helyreállítsa a kapcsolatot Isten és ember között, ami elveszett az Édenkertben. Örülünk, és jó nekünk, mert van mihez igazodnunk, és van Kihez igazítani életünket. Ő megmutatta és cselekedte a szeretetet. Ő, aki látta az emberi önzést itt járva köztünk, mégis tudott a szeretetben járni, tudott élni a szeretetben. Neki adhatjuk mi is a legdrágább földi kincsünket, na, nem aranyat, pénzt amelyeknek nincs sok jövője, mert az idő mindent tönkretesz, hanem a szívünket adhatjuk Neki, a lelki tisztaságunkkal, örömeinkkel együtt. Aki ennyire szeretett, szeret minket, Ő érdemli meg igazán! Jézushoz nem úgy kell menni, hogy közben másokat sértünk meg. Nem kell irigykedni másra, nem kell durvának lenni. Csak annyit kell tennünk, hogy elfogadjuk mindazt, amit kínál nekünk. Elfogadjuk a tanítását, életvitelét. Nehéz így élni, de ha mindezt megtesszük, akkor nyugodtan, bátran örülhetünk Jézus születésének. Akkor látjuk, hogy eljövetele értünk történt! Óáltala lehetünk Isten gyermekei, és örökösei.

Ennek örülünk Karácsonykor, amikor Jézust a szeretetet ünnepeljük. Őt ünnepeljük, mert Ő a legnagyobb ajándék nekünk, semmi földi ajándékkal nem hasonlítható Vele össze.

Az első Karácsony óta, az EGÉSZ VILÁGOT BERAGYOGJA A MEGVÁLTÓ JELENLÉTE, AKI

Dávid városában, Betlehemben született meg.

Köszönet Istennek, - Jézusért!

*Ezekkel a gondolatokkal kívánok, Istentől megáldott,
kegyelemben gazdag Karácsonyt,
és Boldog Új Esztendőt, kedves Mindnyájuknak!*

Koza József prépost, kanonok plébános

Isten áldása legyen velünk!

Hogyan gondolkodunk a jövőről?

Megosztott szívvel élünk és azt gondoljuk, hogy minden lehetőségünk tőlünk függ. Azt gondoljuk, mi vagyunk a mindenhatók. Talán ez lehet, a mi rossz életünk egyik belső oka. Úgy hisszük, hogy a saját erőnkön múlik, hogy mi történik velünk, hogyan éljük az életünket. Ugyanakkor kiderül erről a mindenhatóságunkról, hogy nagyon is gyenge. Ezért tölt el mindig a félelem. A jövőtől való félelem legyőzésének első lépése, hogy tudjunk és merjünk számítani mennyei Atyánkra. Jézus is hivatkozik erre: "Hiszen tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek." (Mt 6,8)

Van Atyánk, aki mindent tud az Ő elesett, bűnös gyermekeiről. Nemcsak van, hanem a maga hatalmával, féltő szeretettel figyel az övéire. Jézus azzal vigasztal, hogy a mi Atyánknak van tudása rólunk. Karácsonykor is ezt éljük meg, hogy olyan Jézusunk van, akitől egyáltalán nem állt távol a nélkülözés. Olyannyira nem volt távol tőle, hogy nagyon is nélkülözött. Így is részese lett a mi életünknek. Nem volt távol Tőle semmiféle nélkülözés, épp ezért lép fel úgy mint szabadító, megmentő a mi életünkbe, mert tudja, hogy mennyire rossz, ha az ember testileg is, de főleg lelkileg nélkülöz. Nélkülözésünk, szolidaritást indít el az Úr szívében. Elmerjük e hinni a magunk nélkülözési között, hogy nekünk tényleg ilyen Istenünk van aki szeret, és tényleg meg akar adni nekünk mindent, ami a javunkra van? Természetesen van egy kérése, amely lehet, hogy furcsa:

„Ti keressétek elsősorban Isten országát s annak igazságát, és ezeket is mind hozzá kapjátok.” (Mt 6,33)

Az Isten gondviselése történhet úgy, hogy váratlanul beavatkozik az ember életébe. Sokszor tapasztalhattuk már, hogy a magunk nincstelenségei között, maga az Úr volt az, aki beleavatkozott az életünkbe. Igen, az Úr sokszor beavatkozik életünkbe, de azt is tapasztaljuk, hogy embereket, vagy minket szólít fel, a szeretet szükségességére. Az Isten gondviselése, az ember szeretet cselekedetein is múlik.

Az Isten gondviselése azon is múlik, hogy képesek vagyunk - e megosztani az egy falat kenyeret.

Az Isten, könyörülő, gyógyító, szabadító Isten, de az Ő jósága, szeretete sokszor az emberek kezében van.

Jézus tanít minket, amikor azt mondja: „Ti keressétek elsősorban Isten országát...” (Mt 6,33)

Akkor tudunk majd testvérként élni a másik emberrel, ha bennünk lesz az Isten országa.

Jézus azért is jött, hogy testvérként álljon mellénk, testvért állítson mellénk és testvérül adjon mások mellé.

Vajon el tudjuk - e fogadni, hogy ez a küldetésünk? Amennyire teljes bennünk, annyira leszünk készek szeretni azokat, akiket ránk bízott.

De, ha nincs Jézusnak helye bennünk, nem leszünk képesek szeretni senkit! Az Isten országának keresésére nagy kitartást, odafigyelést, szeretetet, és áldozatot kíván tőlünk! Jézus azt mondja, hogy aki képes az életét így élni, az mindenféle testi - lelki szükségletet megkap, ráadásként. Hozzáadásként, minden jó meg lesz neki, ami az üdvösségét szolgálja.

Tehát Isten megadta az elsődleges kincsünket, a Jézussal való közösséget, közelséget.

Isten, Jézust kínálja nekünk Karácsonykor, és ráadásként a testi szükségleteinket is mind - mind megadja.

Hogyan? Ha Jézus életét figyeljük, körülbelül úgy, mint Jézusnak. Jézusról tudjuk, hogy otthontalan volt, de mégis volt szállása. Otthonra talált, és talál mindazok között, akik szerették, szeretik Őt. Ő mindig meggyógyít, megvigasztal, mindig Ő ad előbb nekünk. A nélkülöző Jézusnak, egyetlen ruhája a szövött köntöse volt. Mégis Ő az, aki osztani tudott mindig másoknak. Ahogy az a szenvedéstörténetből kiderül, mindent odaadott nekünk!

Életünk során, ha nem tisztázzuk énünk összetevőit, akkor mi soha nem leszünk alkalmasak arra, hogy szeretetteljes odaadással a másik ember felé forduljunk. Így milyen jövőre számíthatunk?

Mit hoz majd a jövő? Nem tudom, de életemben átélhettem már, és ti is átélhettétek, hogy ha Jézus a közelünkben van, nem kell félni. Mindössze egyet kell tennünk: először, keresni kell az Isten országát, aztán minden más megadatik nekünk.

Saját életemet nézve, igazat kell adjak Jézusnak: „Ne aggódjatok tehát a holnap miatt.” (Mt 6,34) „Ti keressétek elsősorban Isten országát s annak igazságát, és mindent megkaptok hozzá.” (Mt 6,33)

Bízzuk mindig magunkat az Úrra, aki eljött hozzánk, közénk, értünk és minden jót elkészített, elkészít nekünk.

Bízzuk mindig magunkat az Úrra, aki eljött hozzánk, közénk, értünk és minden jót elkészített, elkészít nekünk.

Árvai Emil: **KARÁCSONYI BOLDOGSÁG**

Isten nagy titkáról lebbent föl a fátyol,
mikor Betlehemben bölcső lett egy jászol.
Akkor is foglalt volt minden szív és szálló,
így lett szülőszoba egy szerény istálló.

2. Találsz - e valakit, járd be a világot,
akinek szívügye a *te* boldogságod?
Isten alig várja azt, hogy befogadjon,
s minden másnál nagyobb boldogságot adjon!

LEHET – E IGAZI KARÁCSONYA ANNAK AKI NEM SZERET?

Ádám – Éva napján délelőtt, egy idős néni botorkált az utcán. Egy kis karácsonyfa és egy kosár volt a kezében. Kosarában liszt, mazsola, szaloncukrok és üveggömbök voltak, melyeket talán az oly régóta összekuporgatott pénzén vett. Egy társaság haladt el mellette, és fittyet se hánytak arra, hogy segítsenek, pedig láthatóan az öreg néni majd megszakad kosara terhe alatt. Az embernek általában az ilyen rosszul esik, de most annyira az ünnepre gondolt. Itt a Karácsony, Jézus születésének ünnepe.

Gondolataiban, az aznapi teendői foglalkoztatták. Azt a különleges süteményreceptet mondogatta magába, amelyet minden karácsony előtti napon szokott megsütni. Mikor hazaért, lerázta, csizmájára ragadt havat, majd a kabátjáról rázta le a ráhullott havat, és felakasztotta egy szögre. Leült megpihenni egy kicsit, hisz elfáradt, majd felállt és kezdte kipakolni a kosarának tartalmát az asztalra. Az üveggömböket, különös óvatossággal kezelte, hisz tavalyi emléke jutott eszébe, amikor egyet eltört. Óvatosan vitte, majd a konyhaszekrény ajtaját kinyitva biztos helyre tette. Majd szedte tovább a kosara tartalmát... Előkerült a liszt, sütőpor és a mazsola is, amelyeket szintén gondosan tette le a konyhaszekrényre. Istenem – sóhajtozott, - de elment az idő... Lassan Szenteste lesz! Úgy gondolta, ideje elkezdni megsütni a süteményt, mert nem lesz kész akkorra, amikor a gyermeke, menyé, és unokája jönnek. Mert hát ők jönnek, ő nem tud a fájós lábával olyan messzire elmenni hozzájuk. Neki is látott a foszlóskalács elkészítéséhez. Amikor elkészítette a kalács tésztáját, azon járt az esze, hogy amíg sül, elkezdje a fenyőfáját díszíteni. Igaz, igen kicsike kisfa volt, nagyobbbat hazacipelni amúgy se bírt volna. Igaz, soha nem volt nagy karácsonyfája, de amit vett, az szimmetrikus volt, és a túlevelek is szép zöldek voltak az ágain. Elővette, hát a kis karácsonyfáját, és mindent úgy csinált, ahogy azt gyermekkorában még édesanyja tanította neki, igaz most sokkal lassabban ment a karácsonyfa befaragása a tartóba, de azért sikerült. A karácsonyfa faragás közben édesapja jutott az eszébe, aki mindig olyan ügyesen oldotta meg a karácsonyfa befaragást. Hirtelen eszébe jutott, a kalácsot is meg kell már nézni a róréban, nehogy megégjen. Imádkozva nyitotta ki a róre ajtaját. De jó – mondta, - nem égett meg, pont elkészült. Kivette és hagyta hűlni a kalácsot. Ahogy simogatta a még meleg kalácsot, gondolataiban az édesanyja kedves alakja jelent meg előtte. Hirtelen meg is szólította – Édesanyám! – és ahogy kimondta ezt a szót, büntudata támadt. - Istenem, milyen régen nem gondoltam már rá! Hirtelen, édesanyja egész alakja felderengett neki, csak a szeme színe nem jutott már eszébe. Viszont tisztán látta, úgy mint rég a ráncokat édesanyja homlokán, és a mosolyt szájának szélén... Hirtelen eszébe jutott, hogy édesanyjától kapott valamikor egy Bibliát. – De hová is tettem? – kérdezte magától... - Ja, megvan! Kezébe vette, most ez fontosabb, volt neki, mint a karácsonyfa díszítésének folytatása. Kinyitotta az első oldalt, és lám, egy fényképre talált. Szeme elé tárult egy családi régi kép. – Nicsak! – mondta magának, - de régen is volt. Annyira belefeledkezett a kép nézésébe, hogy igazából el is felejtette, miért is vette elő a Bibliát. Igen itt vagyunk a képen mindnyájan, még a nagyszülők is. Majd újra felszakadt belőle egy sóhaj, - Istenem, milyen jól esik emlékezni rájuk... Ahogy, egyre tovább nézte a fényképet, szívét egyre jobban eltöltötte a szeretetet, a szemeit pedig a könny. Sajnálta, hogy már nem lehetnek itt vele, de az is megfordult a gondolatában, - miért nem lehetek én már ott velük? és elszorult a szíve erre az érzésre. Gondolataiban, egy karácsonyi ének jutott hirtelen az eszébe. Évek óta nem énekelte már senkivel, hanem, mindig csak egyedül. Hát, most is elkezdte: „Fel nagyörömrre ma született, aki után a föld epedett. Mária karján égi a lény, Isteni kiseded szűznek ölen. Egyszerű pásztor, jöjj közelebb, nézd a te édes Istenedet!” Elénekelte végig ezt a kedves dalt, majd kezdte tovább díszíteni kis fenyőfáját. Mivel kicsi volt a fa, elég hamar végzett is vele. A tetejére rátette az angyalt, majd ráakasztotta az újonnan vásárolt üveggömböket is, majd ezüstszínű angyalhajjal öltöztette fel a karácsonyfáját. Mikor elkészült a karácsonyfa díszítéssel, elővette a minden évben használt Betlehemet, és azt is odatette a karácsonyfája elé. Majd állva maradt, és előbb énekelte daltól olyan kedvet kapott, hogy elkezdte énekelni a „Mennyből az angyal” – t is. Majd leült, és nézte a karácsonyfa elé kitett Betlehemet... Így várta a fiát, menyét, és unokáját. Már nagyon későre járt... Talán ők ma már nem is jönnek, - gondolta, és a széken ülve elaludt. A szobát mély csend beborította be... Éjfél volt, amikor egy zajra felébredt... - Van itt valaki? – kérdezte. Mivel senki sem felelt, odatette a széket a karácsonyfája elé, leült és sírva nézte a jászolban fekvő kis Jézust... - majd mondta: - Látod, Téged sem fogattak be, Téged sem szerettek azok, akikért mindent megtettél... Nagyon – nagyon egyedül érezte magát, ezen a Karácsony estén. Istenem, - sóhajtott – Milyen jó, hogy Te itt vagy velem! Majd az asztal felé fordult és szomorúan nézte a finom foszlós kalácsot. Kezébe vett egy darabot. Nagyon omlósnak látszott. Beleharapott. Fojtogatta a sírás, ezért nem tudta lenyelni még azt a kis darabot se. Könny csordult ki a szeméből, de még jobban sírt a lelke. Majd megnyugodott, és már lecsendesedett lélekkel kezdett újra énekelni:

„Csendes éj! Szentséges éj! ...Nincs más fenn, csak a Szent szüle pár... Szent Fiú, már aludjál, szent Fiú, már aludjál!” Szeretet legyen mindig bennünk, hogy vegyünk észre mindenkit! Vegyük észre azokat, kiknek könnyeket osztogat az ÉLET, és kín a napjuk, éjjelük. Ne fussunk el előlük! Szeressünk mindenkit, amíg lehet!

Az emberszívek élő Jézusa, nyissa meg ma a szívünket, hogy beköltözhessék oda a Szeretet!

Az Úr 2010. évének karácsonya van !

Ahogy feltekintünk a fényességet árasztó fára, ugyanúgy vetődik ránk a kegyelem melege, mint ránk vetődött egész évben. De az egyszerűség, a megismételhetetlenség is itt van ebben a Karácsonyban.

Ezért Karácsonyhoz nem illik a nagy dáridó – ezt ki, és el lehet hagyni.

Karácsony ünnepéből viszont nem szabad, és nem lehet kihagyni Jézust. Ő nem, nem hiányozhat! Nem hiányozhat az a Jézus, aki önmagát ajándékozta nekünk. Isten, emberi formát öltve meg tudta értetni önmagát velünk. A mi nyelvünkön, a mi bőrünkbe bújva, a mi nehézségeikkel, korlátainkat átélve jött, hogy bűneinktől megszabadítson. Emberré léte a világ történetének legnagyobb eseménye. Isten ellátogatott hozzánk. A tökéletes a tökéletlenekhez, a mindig szeretni tudó a nem szeretőkhöz, a Jóság, a jóság után epekedőkhöz, a Szent a szentté lenni akarókhöz, a hiánytalan a hiányaikkal küszködőkhöz, hogy megmutassa a boldog életet.

A tökéletes Szeretet, a Jóság és a Szent, betette teljes életét ebbe az emberi világba, hogy életével kimutassa irántunk érzett szeretetét. Mert Jézus élete, küldetése az volt, hogy megmutassa, ki és milyen az Isten. Isten jött el közénk, Szent Fia által.

Ezért, legyen a Karácsony a Jézusra figyelés időszaka, és a lényege pedig a csend, amely által, Jézus csodálatosan és titokzatosan lopózik be szívünkbe. Ott, a lélek mélyén rejtve, történik a nagy születés...

A lelkünket mentesítenünk kell a fölösleges vágyaktól, kuszán vágató gondolatainktól, hiú bölcselkedéseinktől. Csak a csendben, a lelki, tiszta befogadás által, jöhet csak el a várva várt Megváltó. Milyen rossz is lenne, ha nem lenne mit várni, ha nem várhatnánk lelkünkben karácsony pillanatát! Bizonyosan csak röpké időre lehetünk ennek a karácsonyi csendnek élvezői, ami nagy baj. Sajnos a karácsonyi csend nélkül, csak külsőség lesz minden, ez az ünnep is...

Csendet kell hát teremtenünk! Felejtjük el az összes keresztünket, nehézségeinket, amelyek oly gyakran sebzik fel lelkünket! Talán nem is keresztjeink a legnehezebbek, inkább az, hogy nem tudjuk elfogadni azokat. Szenteste gondoljunk arra, hogy egy láthatatlan kéz veszi le most rólunk szenvedéseinket.

Karácsonykor, álljon meg az idő, s pár pillanatra ragyogjon fel az Isten, a Szeretet, és Születés fénye.

Legyen Jézus születése számunkra olyan, mint amikor az édesanya először ölelheti megához gyermekét. Azt a percet, sohasem felejtí el az édesanyai szív! Nem szabad, hogy a közönyt lássák rajtunk, vagy az unott arcunkat, vagy Jézustól való idegenségünket. Legyünk olyanok, mint az édesanya, aki magához öleli gyermekét. Csak a csöppnyi kis arcot látja, akit a világ legszebb lényének tart abban a pillanatban! Szívét a szeretet tölti el, és boldogságot, diadalt érez, hogy gyermeke megszületett...

Így ölelhetjük magunkhoz karácsonykor Jézust is, szívünk önfeledt szeretetével. Mert, hiszen mi is tanúi lehetünk e szent Gyermekeknek, aki a világ jobbá tételére és üdvözítésére jött el.

Gyermekként soha nem gondoltam arra, hogy mit egyek, igyak, vagy milyen ruhát vegyek fel holnap. Bár, nem álltunk mindig a legjobban anyagilag, mégis tudtam, hogy a szüleim úgy is előteremtik azt, amire nekünk, gyermekeiknek szükségünk van! Akkor még nem tudtam azt, hogy hogyan, de ma már tudom, hogy ez néha nem volt egyszerű! Az évek eltelésével is hálásak vagyunk szüleiknek ezért. Bizonyára mindenkinek eszébe jut ilyenkor az Isten iránti hála ezen a szent estén, vagy élete minden napján, és igazán nem tudjuk eléggé megköszönni életünk Megváltását, gonosztól való szabadítását. Ez csoda, az emberi élet legnagyobb csodája, amit az emberiség, Istentől kapott ajándékba. Kaptunk egy gyermeket, aki az Isten Fia.

Kell, hogy Isten Fiaként jelenjék meg előttünk a karácsonyi Gyermekek, Jézus.

Emberi eszünkkel felfoghatatlan, de érezzük, hogy Ő maga az igazi Szeretet, Út, Igazság, Testvér, és Élet.

Szeretettel kívánom, hogy valóban minden legyen Ő számunkra!

Látom értelmét már az életnek:

mert megkerestél, és szerethetlek!

Látom már, hiszem és hirdetem,

hogyan adod végtelen szereteted!

Eljöttél minden emberért e világba,

s aki Téged keres, az Rád találhat.

Akinek vágya és álma van,

Téged mindenütt megtalálhat!

